

LA TUIES

- Es inútil: no em vull casar perquè abans d'un any ja seriem tres.
- No tinguis por, dona, a la meva edat!...
- Precisament: no em sabia estar d'agafar un amant.

Nuestro programa: Seriedad, economía y rapidez en los encargos

LA CARABINA DE AMBROSIO O LOS LUISES
DE BELÉN

Rufasta esta semana había concebido un plan fantástico digno de su imaginación portentosa. (Siempre vale más concebir una idea, que concebir una criatura, que casi siempre trae disgustos, aunque dé gusto primero.) El muy morros de aquello nos quería encerrar diciendo que se iba a Marte a hacer competencia a Bagaria y que cuando le *bagaria* ya nos mandaría chistes. Pero el amo le puso una cara de tres dioses y le dijo que si se movía de Barcelona le castigaría haciéndole leer todos los artículos de Serra y Boldú. Ante tan grave amenaza, Rufasta — que después hemos averiguado quería tomarse unos días de asueto para irse de burilla — empuñó la pluma y se decidió a escribirnos este cuento para que no le negáramos peseta con treinta que le adeudamos desde la última nevada. Esto para que veáis que Rufasta *no bada nunca*.

Estoy conmovido, que decía Pich. Me he enterado que Ors ya no es presidente de la Asociación de la Prensa. ¡Ya os lo decía yo que en aquella casa gastaban mal *Xenius*! Decid al carpintero que refuerce el empostizado, porque sino Pérez de Rozas, el gordo, reventaría un día el sostro. (De esto, en catalán purista se dice el *trèspol*.) Dad un grapado de felicitaciones a Aldaz y decidle que arrame a la Amaya en mi nombre.

¿Qué decís? ¿Que os había prometido un cuento? ¡Para cuentos estoy yo! En fin, como siempre vale más eso que no hablar de la Conferencia de Londres, allá voy.

Pues señor, érase que se era una muchacha muy guapa que se llamaba Belén Ambrosio y Mas (a pesar del apellido no era pariente de Emi-

liano) y veraneaba con su papá en Deauville. Tenía un chico que le hacía los tatos, con mucho cuidado, por eso, porque Belén iba siempre acompañada de una «carabina» ya entrada en años que no la dejaba ni a sol ni a sombra.

Ahora que se me ocurre: ¿Cuál es el can más luminoso? El can-delabro. ¡Guau! ¡Guau! (este es el perro que protesta, no Guau, el de «Las Noticias»). ¿Y el paquete más castizo? El ¡pa que te voy a contar! El lugar más peligroso de una casa es la caballeriza, porque ¡siempre está llena de tiros!

Pero tanto van las chicas a los baños (ahora continuó el cuento, que había perdido el hilo de la inspiración, el último que me queda), que... bueno, les pasa como a los cántaros. Y un día, Belén se dejó convencer en un momento en que Miss Sel Lanea, que era el nombre de la «carabina» en cuestión, se había distraído leyendo el *Times*. Quedaron que por la noche el galán visitaría a Belén en el cuarto del hotel, cuya llave le entregaría previamente y que él le regalara, para que se comprase un vestido que su familia le negaba, un grapado de luis de oro que conservaba de antes de la guerra...

Pero el diablo velaba. No ha de ser siempre Dios, ¡qué caray! Belén se equivocó de llave y dió al chico la llave del cuarto de su centinela de vista...

Aquella fué noche de emociones para todos. Para Belén, que no se dió cuenta de la substitución de llaves y que permaneció toda la noche en vela esperando la aventura y teniendo al final que contentarse con la vela. Para el seductor, que entre

la emoción y la obscuridad atropelló a la pobre Miss Sel Lanea, y para ésta que le parecía ver visiones y lo que veía era una realidad muy gorda y dos consonantes de su ilusión...

Pero la mañana siguiente, cuando ya dominados sus nervios, Belén dormía tranquilamente, fué despertada por una camarera, que con voz asustada le dijo:

— ¡Venga usted enseguida, señorita, que pasa una cosa muy extraña! ¡Figúrese que hemos encontrado desmayada en su cuarto a Miss Sel Lanea!... Pero esto no es lo más extraño... Soureña como si estuviese en un éxtasis religioso y en la mano derecha tenía cinco o seis monedas de oro de un luis, que no sabemos de dónde diablos hayan podido salir...

Y nadie pudo saber cómo había sido lo de los luis de Belén y la «carabina» de Ambrosio...

RUFASTA.

«La Retaguardia»
y la Asociación de la Prensa

La Retaguardia, que se preocupa siempre de todos los graves problemas que afectan a la colectividad, ha encargado al redactor de abusos deshonestos una encuesta cerca de los más prestigiosos elementos afectados por esta apasionante cuestión, y además de algunos chascos, ha recibido las contestaciones siguientes:

Déu nos en guard d'un ja està fet.

XENIUS.

El voto de confianza a la Junta se tomó por sesenta y nueve votos. Amigos queridísimos de la Asociación: esa cifra ya era una señal de lo que venía. Recordad que en Francia, después de la orgía del 69, vino la catástrofe del 70.

PÉREZ DE ROZAS.

Diuen que a l'Associació hi han vidriers i sabaters. Jo no sé que n'hi hagi cap. Estic segur que no n'hi ha cap. Ara, que totes les coses són segons el color del vidre amb que es miren i que cadascú sap on li apreta la sabata.

JOAQUIM PELLICENA I CAMACHO.

El plet, total, està en que si els uns eren periodistes i si els altres no ho eren. Amb lo poc que hauria costat arreglar-ho partint la diferencial

COSTA Y DEU.

Poema futurista

(De autor desconocido)

En las orillas del Senegal,
mientras los negros beben
(ron,
cae un diluvio torrencial,
un chaparrón.

El paisaje es admirable,
el cocotero alza su copa,
y a pesar del impermeable,
el viajero se pone
como una sopa.

El cielo tiene un gris en-
(fermo;

Un paquidermo
remonta rauda la corriente,
bebe la gente
que va ligerita de ropa,
cosa que no parece mal
en las orillas del Senegal.

Rectificación

A ruego de numerosos lectores, subscriptores, acreedores y otras cosas que terminan en ores, como tenores y bajos, hacemos constar gustosos que al escribir, en nuestra edición del 31 de febrero próximo pasado, que don Manuel López Pérez era un insignificante, quisimos decir que era un insigne ficante, sino como el cajista vió que era cosa de ficar, fició los pies en la galleta. Hacemos la rectificación, que el buen gusto de las lectoras que han tenido ocasión de tratar al citado y conocido señor López, habrán ya subsanado, etc., etc., etc.

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1.º - Tel. 4656 A.

SURT ELS DIJOUS

L'indemnització

Ara que s'ha parlat tant dels famosos cigrons que emmetzinen, creiem oportú reproduir una anècdota judicial — el Palau de Justícia és, com tothom sap, una font inexhaustible de xafarderies — desenrotllada no fa pas gaire temps.

Eren quarts d'una de la matinada, hora en que al Jutjat de guàrdia s'acostumen rebre només denúncies sobre escàndols al districte quint, abusos deshonestos i reclamacions de salaris per senyores quin ofici no entra dintre dels que preveuen les actuals disposicions legals relatives al Tribunal Industrial. Una dona grossa, abillada modestament, bigotuda i aparentant uns cinquanta anys, féu la seva presentació davant de l'oficial a qui aquella matinada li tocava, per torn, passar les dotze hores reglamentàries en vetlla.

— Què desitja? — interrogà aquest.

— Miri, senyor Jutge (la gent que va al Palau de Justícia acostuma dir jutge fins als ordenances), una cosa escandalosa. Figuri's que una servidora té un puesto destinat a la venda de llet al carrer del Robador. Vaig tenir fa al-

gun temps unes paraules amb una venedora que no em pagava sis porrons de llet que em devia, i la mala pècora, per venjar-se de que la vaig avergonyir davant de tothom, què dirà que ha inventat fer-me aquesta tarda?

— Què sé jo!

— Doncs, aprofitant que jo havia deixat el puesto per anar a cercar una pesseta de calderilla a l'estanc del carrer de Sant Pau, per tenir canvi, ha entrat i se m'ha fet pipí a dintre el dipòsit de la llet!

— Està bé — respongué l'oficial —; com es diu, vostè?

— Fulana de Tal i Tal.

— On viu?

— Carrer tal, número tal.

— Quin perjudici calcula que la denunciada li ha produït?

— Perjudici? Cap!

— Quan ha perdut, amb la llet que li ha fet malbé?

— Ah, res! L'he venuda tota, aquesta tarda...

La mort de la cupletista

A Barcelona hi ha un autor còmic, que s'ha guanyat amb el seu talent una envejable reputació, a qui les cupletistes inspiren un odi completament africà. Les causes? Pot ésser les contarem un dia, quan ens vagui.

Dilluns passat, el nostre home estava en fondos. Havia cobrat de la Societat d'Autors, i per pagar una consumació al cafè on acostuma passar la tarda — el Trink Halle, per més

— Perdoni, ens havem perdut, i no sabem trobar a l'hotel.

— Ja m'ho semblava, ja, que eren dues perdudes.

senyes — acabava de descanviar un bitllet de cent pessetes.

A prop d'ell estava assentat un conegut bohemí, professor especialitzat en l'art del maneig delsabre. Presenciant l'escena, cregué que si li tocava el cor, trobaria la manera de que anessin a parar a la seva butxaca un parell de durots.

— Senyor Fulano — li digué —, vostè que és tan caritatiu, no es negarà a fer una obra de pietat. A la pensió on visc, s'ha mort aquest matí una pobra xicota que cantava al «Royal». La tisi se l'ha emportat, pobreta! Tenen de dur aquesta vida tan agitada, pobres noies, i ara es guanyen tan poc la vida! No tenim diners per a enterrar-la... Si vostè volgués contribuir amb deu pessetes...

L'autor dramàtic no respongué, com si un pensament fixe li tingués embargada l'imaginació.

— Pot ésser has demanat massa — pensà el sabrista. I, en alta veu, afegí—: Si no pot tant, almenys, cinc pessetes...

Amb la sorpresa que es pot imaginar el lleïdor, la víctima treié deu pessetes.

— Moltes gràcies... — féu el bohemí a qui el cor se li va aixamplar com si fos de cauxú.

Mentrestant, l'autor dramàtic agafà la car-

tera, treié un bitllet de cinquanta pessetes i el posà damunt de la taula.

— No havia dit cinc pessetes per enterrar una cupletista? Doncs aquí en té seixanta. Enterrin una dotzena!

A Sant Boi

Diumenge, com que servidor i picapedrero, no sabia on anar i se li havia escapat el tren de les quatre per venir a Barcelona, vaig tenir una idea: anar a passar una estona a la bogeria, on LA TUIES es llegeix tant com la seva germana gran «La Vanguardia».

A l'entrar, en una de les celdes vaig veure un boig nou. Era alt, primet, i aparentava una melancolia profunda.

— Qui és, aquest? — vaig preguntar a un metge conegut meu.

— Un pobre xicot que va tenir un desengany terrible. Estimava amb tota la força de la seva ànima a una noia i aquesta no el va voler...

— Pobre noi! — vaig mormolar.

En aquest moment es va produir un xibarrí terrible. A un altre boig li havia agafat un atac i els practicants havien d'acudir a col·locar-li la camisa de força.

— No el conec, aquest altre malalt — vaig fer observar al metge —. Qui és?

I el metge, amb un somriure:

— És el que es va casar amb la noia que va desdenyar a l'altre boig.

L'HORTOLÀ DE SANT BOI.

AQUEST NÚMERO HA PASSAT

PER LA CENSURA MILITAR

Els poders

HOME més mal carat en deu llegües a la rodona que En Brufau, no s'hauria trobat ni posant un anunci a *La Vanguardia*. Al despatx, tothom li tenia més por que al còlera. A la més petita, anava amunt i avall, cridava, es posava vermell, amb els ulls injectats, i semblava li anés a agafar algun treball. Feia vint-i-set anys que estava empleat a la casa. Això sí, era actiu i treballador com cap. Era el primer en arribar i marxava l'últim. Això, no li podia treure ningú.

Malgrat la seva irritabilitat, En Brufau gaudia d'un enorme ascendent a prop del seu principal.

Fos perquè aquest veïes el seu interès, fou perquè, com que tothom li tenia pànic, el personal anava més recte que un tret, no hi havia assumpte delicat que no se li consultés, i quasi mai es donava un pas amb el que ell no estés d'acord.

Lo que no li va sentar bé, va ésser que en un augment de personal, el seu principal s'empenyés en posar dos mecanògrafes. Ell ja va veure l'anarquia entrar entre el personal. Aquella serietat proverbial del despatx estava en perill. Cridà, renegà, maleí durant quinze dies, però per fi se li calmaren els nírvis. El seu principal va decidir, en vista dels seus bons serveis, atorgar-li poders.

Quan al despatx es va sapiguer la nova, tot van ésser exclamacions. En Brufau era molt amic de la senyora del seu principal, i els comentaris malèvols començaren de seguida. Que si un dia els varen veure plegats, que si ella li telefona, que si aquí, que si allà. No cal dir que les mecanògrafes foren les principals xafarderes, per quin motiu En Brufau els hi agafà una aversió formidable.

Un matí, decidit a acabar amb tot allò, decidí plantar-les-hi un xasco. Al sortir de la comuna, entrà expressament a la sala de correspondència portant descordats aquells tres botons que no és prudent dur així davant de ningú.

Com si acabés de dar-se'n compte, portà la mà al lloc comprometedor i un a un, amb una parsimònia estudiada, començà a cordar.

Les noies, vermelles com un pebrot per aquella grosseria, se'l miraven de reüll fins que una d'elles, la més gran, i, per consegüent, la més atrevida, no es pogué contenir i exclamà:

— I ara! Què està fent aquí, senyor Brufau?

L'interpel·lat se la va quedar mirant, i amb to sec i desabrit:

— Sí, ja ho veu — contestà —. Estic cordant-me els poders, es.

R. ATOLÍ.

DESCONSOL:

— Per què et desesperes d'aquesta manera?
 — Perquè els homes són uns inconstants: de tres xicots que tenia, m'he quedat sense cap!

— Que consti que ho sé tot!
 — Impossible: ni jo mateixa me'n recordo!

L'agradable visita

EL doctor Moran, home alegre, jove i sempre propici a contar-ne una, ens explicava l'altra nit a l'Artístic una petita aventura que no deixa de tenir gràcia.

El van enviar a cercar no fa gaires dies, d'una torre de Sant Gervasi, per visitar a una entretinguda que es trobava malament. Tenia por d'haver sofert un accident professional. El bon doctor practicà una exploració digital a la part suspecta, i, encara no hagué començat, mormolà:

— No, senyoreta, no. Vostè no té res...

En sentir això, la xicota, que estava inquieta, s'animà, s'excità, i... quan el bon doctor no hagué acabat encara l'examen, se n'adonà que lo que per ell no era més que una maniobra científica, per la gentil criatura resultava un exercici agradabilíssim.

— Quan li dec? — preguntà la pseudo-malalta mentre el doctor es rentava les mans.

— Deu pessetes.

Llavors la noia es treié unes monedes de la butxaca de la bata, les donà al metge i li digué:

— Aquí té quatre duros. Vol tornar a començar?

ARK ABOT

Una història vella... amb un xisto nou

AQUELLA tarda, segons deia la mestressa, hi havia calma. Les nenes del pensionat s'entretenien llegint novel·les del «Caballero Audaz», fent tricot, i empaïtant-se les unes a les altres. Sols hi havia al menjador En Maurí, un viatjant que descansava uns dies i que es passava la meitat de les hores del dia i de la nit contant coses a les nenes sense anar-se'n mai amb cap d'elles a sacrificar a Venus ni per casualitat.

— Conta'ns un conte! — digué la Pepita, que s'avorria fullejant el «Nuevo Mundo».

— No en sé cap de nou — digué En Maurí —. Aquell del professor de piano ja el deveu saber...

— No... No me'n recordo pas — tornà a dir la Pepita...

— Sí, dona, sí... Però, en fi, te'l tornaré a contar. En una casa senyorial, un mestre de música estava donant lliçons de piano a una nena de catorze anys... De prompte, al pis de sota, un subjecte que estava mig boig i a qui sens dubte, el soroll del piano devia molestar, tingué la satànica idea d'engegar un tret de revòlver al sostre. La bala va atravesar els maons, justament a sota de les faldilles de la jove pianista, posant-li per entre les cuixes. I, mireu quina cosa més estranya: a la nena la bala no la va tocar, i, en canvi, al pobre professor se li va emportar l'índex de la mà dreta...

— Si que va estar de sort — interrompí la Jeanette, franceseta estupenda, naturalitzada ja filla adoptiva de Barcelona.

— De sort? Per què?

— Perquè si això arriba a ocórrer a la meua terra, la bala, en lloc d'endur-sen el dit del professor, li salta la tapa del cervell!

F. LORER.

Un succés (Història ràpida)

L'ARNALD, fill de Caldetes, era un home que tenia la pretensió de sortir-se de lo vulgar. I lo vulgar per ell, era lo «de casa».

Per això quan tingué d'emmullerar-se, anà a París a cercar la «dona ideal». I la trobà — segons ell — en forma rosseta i menuda, amb el nom de Lissette.

Anaren a casar-se a Lourdes — sempre per sortir-se de lo vulgar —, i el viatge de nuvis, en auto, el feren a Rússia.

I ningú més sapigué res de la «feliç» parella, fins que un dia el *Pravda Kameloff* publicà la següent nota:

«Un succés:

A la carretera de Sant Apretowich, un auto atropellà, matant-lo, a un infeliç estranger que deambulava pel camí. El lesionat es deia Arnald Casulleres. L'auto anava guiat pel xofer Fedor Solewitch i la seva amant Lissette. **ANS**

Baix... baixet...

Contes d'una ingènua

MIGEVAL

QUE Mambriú va anar a la guerra, ho saben fins les dides, però que aquest bon senyor hagués comès en la persona de la seva esposa la més inqualificable de les grolleries abans de marxar, això no ho sabem més que tres o quatre que estem al tanto d'aquestes coses. He d'advertir immediatament als meus malpensats llegidors que la grolleria comesa per Mambriú amb la seva esposa, no és la que ells es creuen. Mambriú era home prou recte per a no sorprendre a l'enemic a traició. Jamai la seva esposa s'havia desenvainat més que per a establir contacte cara a cara amb l'ofensor, ni s'havia tornat a envainar orfa d'honor o insatisfeta de venjança.

I precisament per això: per a garantir el seu honor, va cometre l'indelicadesa, abans de partir, de col·locar a la seva eternament escalfeïda esposa, el cinturó de castedat. No és que Mambriú no tingués posada la confiança en dama Elionor. Res d'això. Li tenia posada tota, ben bé tota. Però una cosa és la confiança i una altra la calor, i ell sabia per experiència pròpia que la seva opulenta esposa vivia perpètuament en ple juliol. Per xo, l'home, abans de marxar, va assegurar el calorífero amb pany i forrellat, anant-se'n tranquil·lament a tombar francesos per aquests mons de Déu.

Passaren els dies. Passaren els mesos. No passaren els anys. Dama Elionor, abans de complir-se el primer, havia trobat la manera de fer-se passar la calor sense espanyar el candau guardador de la seva fidelitat.

Un mestre ferrer — ferrer de tall, naturalment! — li forjà una clau falsa i com a paga al servei fet, fou el primer qui victoriosament entrà a la fortalesa esgrimint joiós el seu mall formidable.

Després... — Mare de Déu, després! — tots els nobles, tots els servidors, tots els vassalls que petjaven els extensos dominis de Mambriú, trobaren obertes de bat a bat les portes de l'hospitalària fortalesa.

Tornà Mambriú, i del més alt dels torrions vibrà l'heràldic clari pregonant l'arribada del vencedor de Malplaquet.

Dama Elionor no pogué acabar el sospir tan dolçament començat. D'un bot saltà del llit, mentre esborronada deia a mestre ferrer senyalant la finestra salvadora:

— Fuig, desgraciat, o som més morts que els morts! Mambriú retorna! Mambriú és aquí! Fuig! De pressa!

I trèmola d'emoció, premsà la seva opulenta cin-

tura en el dogal que el seu espòs li havia col·locat com a penyora de castedat. Es vestí en quatre esgarrapades i adoptant una llanguida pose de dama jove de comèdia romàntica, sortí fins al mateix pont llevadís estenent els braços per a rebre a l'espòs volgut.

Mambriú portava molts àpats endarrerits i després de les quatre nyinyeries assenyalades pel protocol en aitals casos, entrà a la seva cambra conduint joiós en els seus braços àvids de carícies a la seva amorosa esposa.

Va ésser joc de poques taules. Materialment a esgarrapades li treïé les robes que cobrien el seu cos temptador fins a tenir-la davant seu talment com Venus sortint del bany.

Ella, lasciva, ondulant, els braços darrera la testa mig caiguda, els ulls en l'aire i somniosos, se li ofería en la plenitud de la seva bellesa de matrona assedegada de plaer.

Mambriú traié la clau sagrada i en anar a obrir el pany guardador del seu honor, es quedà com qui veu visions. Ni allà hi havia el pany, ni tal aca ni barraca.

Dama Elionor, amb les presses, se l'havia penjat al darrera!...

Mambriú tornà a la guerra i ningú sap quan vindrà...

Laura Brunet

RESPOSTES BREUS

LOLIN. — Tens raó, maca, tens raó. La meua adreça, és: Rios Rosas, 21, xalet. T'espero dijous a la tarda. Petonets.

UN «JOBEN». — Escolti, «joben»: Quan se té promesa i s'és «joben» i es té ganes d'una cosa, es parla poc i es va per feina. Que no ha llegit «Para hacerse amar con locura»? Llegeixi-ho, home, llegeixi-ho!

POSTAL. — Aquestes coses, no s'envien anònimes. Es firma, es posa la vera «efigie» de la pròpia per mostra i si em fa peça...

De totes maneres, va al meu album secret.

LLUISA E. — Conformes. A les sis. Vestiré tailleur gris i cloche de tissú.

Màxima complerta

QUAN la Conxita va renyir amb el seu promès, el disgust que va experimentar no és per a descriure. S'hauria pogut fer una pel·lícula en sèries o una novel·la en dos tomos, istil Lluís de Val.

Tant i tant va ésser la desesperació de la Conxita, que sa mare, una dona grossa i bruta que portava sempre tres faldilles, l'una damunt de l'altra, l'agafà un dia i li digué:

— Però, per què et poses així? Al cap d'avall, tant de carinyo li havies posat, en dos mesos que el coneixies?

La Conxita es posà a plorar.

— Oh! Ja veurà, mama. És que... Ai, no puc, que em fa molta vergonya!

— Què és lo que et fa vergonya? — interrogà la mare, un xic inquieta —. És que el Rafel, que semblava un noi tan prudent, es va excedir?

— Sí, mama, sí!

— Però, molt?

— Del tot! Era una tarda de diumenge que vostè se'n va anar i ens va deixar sols... Jo, com que me l'estimava tant, no vaig sapiguer refusar-li...

La dona anava a armar un xibarrí, però es contingué. Déu nos en guardi d'un ja està fet, que va dir Juli Cèsar, si no fallen els nostres coneixements d'història:

— Però; suposo — respongué —, que només va ésser una vegada que et vas deixar que aquell desvergonyit ofengués així la teva honra!

— Oh! Aquí ve lo pitjor!

— Què vols dir, santa cristiana?

— Que un altre dia que vostè ens va tornar a deixar sols, també em va agafar i... Ai, no! No m'atreveixo! Em dono vergonya!

— Has vist quina pell li ha regalat l'amo al nou «maniquí»?

— Ell sempre n'ha estat amant de les bones pells.

— Què? Encara et va fer més que l'altra vegada?

La Conxita, llavors, mormolà uns mots a la orella de sa mare.

— Com? Per allà on carreguen els carros? Déu meu senyor, quines coses. I com ho vas voler tu, grandíssima barjaula? Perquè almenys, lo altre, és una cosa natural...

— Oh! Ja veurà, com que diu que quan es reb una bofetada hi ha que ésser ben humil i parar l'altra galta...

P. ASTORET.

Un trucador original

S'HAVIA casat als trenta cinc anys, i ja llavors, en aquella edat en que l'home acostuma trobar-se en la plenitud de les seves forces, es sentia prematurament esgotat. Ell, per aquests móns de Déu, n'havia fet de verdes i de madures. A tots els llocs on es practica la barrila, el seu nom era conegut com el d'un dels més actius membres del nandulandisme. De manera que, pocs mesos després de casat, va tenir que confessar a la seva senyora que les seves energies s'havien declarat en suspensió de pagaments i tingué de demanar, com diuen els comerciants, una «quita y espera».

El matrimoni acordà, en vista de la greu circumstància sobrevinguda, dormir cadascú a una cambra i, de tant en tant, passar una nit junts...

Aquesta nit, que primer havia d'ésser la del dissabte de cada setmana, es va espaiar després a la del primer i el quinze de cada mes; després, decidiren que seria solament el primer de cada mesada; després, ja varen renunciar a fixar dades...

Una nit, el marit va haver d'anar a un banquet. El bon vi, la llagosta, uns musclos, el xampanya, tot allò va sobreexcitar els seus nervis. Un xic alegret, penetrà ja quasi de matinada, a casa seva, i corregué cap a la cambra de la seva senyora i trucà dos cops a la porta.

— Què hi ha? — respongué la veu d'aquesta des de dins.

— Obre, Marieta!

— Què vols?

— Obre, que vull donar-te... un recado!

— Ves a dormir, home, ves a dormir!

Obre, dona!

— No em maregis, home! Que no veus que no ets bo per res?

Novament es sentiren dos cops a la porta.

— Obre, et dic, que no puc més!

— Deixa'm dormir i no et facis il·lusions, home! Que no veus que em faràs perdre el temps per res?

Per tercera vegada, la muller sentí que a la seva veu responien dos cops més damunt la fusta i seguidament el marit, que deia, aquesta vegada en to suplicant:

— Obre, dona... Si sapiguessis amb lo què truco!

MARCEL TERRA

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns envien propis d'ésser contats a les velles sacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de «deu peles», cobrables en la nostra Administració, o per giro postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpiti!

Els mistos humits

L'Eudalt anava de juerga. Duia cinc duros a la botxaca, la clau del pis, i les il·lusions de sortir per primera volta a la nit, als quinze anys. Era feliç, completament feliç, i per celebrar-ho comprà un puro — un puro de pesseta — i una capsa de llumins.

Decidit, entrà al cine — on ell sentia dir s'hi feien tantes conquestes —, cercà un seient desocupat al costat d'una senyora que feia olor de patxuli — olor de glòria, deia ell — i fent el distret allargà suaument la cama, havent-se posat primer el puro (incòlume i amb la faixa a la vista) a la botxaca de l'americana, i la capsa de mistos a l'esquerra del pantaló.

Realment, havia tingut «pupila». La dona que seia al seu costat era una reial dona. Plena de carns, massa potser, amb unes formes de quadro de Rubens, i amb uns sacsons a les munyebes que feien endevinar altres sacsons més pronunciats i més atractivols per l'imaginació de l'Eudalt, que talment es fonia sota les carícies d'aquella beutat.

Al fi, encengueren el llum, mentre un rètol anunciava el «Ha terminado». Content, radiant, al costat d'aquella «matrona» l'Eudalt prenia aires de rei. Calmosament, es treí el cigarro de la botxaca, el desenfaixà — ell sabia com és cursi d'encendre un puro amb faixa i tot — i cercà per la botxaca del pantaló la caixa per tirar-ne un llumi.

Inútilment provà amb un, dos, tres, fins a consumir tota la caixa. Els mistos, per efecte del calor i d'altres coses, desfets, enganxadissos, se li quedaven als dits sols al tocar-los. I sense cap avís, el llum de la sala s'apagà. A les palpentes arribà al carrer. Es trobà sol. La «conquesta» havia desaparegut... igual que el bitllet de cinc duros...

Plovia...

CLARA DOU

La colometa astuta

EN un terradet de l'Aixamplis hi ha un colomar. I en aquest colomar, una colometa molt llesta, i al mateix temps molt fidel al seu marit, un colom missatger dels que fan rotllo.

Blanca, polida i amb un bec rosat, és ella l'enveja d'altres colomins del veïnat que voldrien elevar-la a la super-categoria de reina dels colomars. Però ella, que ja havem dit que era fidel, no feia cas de ningú.

No per això desistien els volàtils veïns, d'assetjar la plaça, i en una sortida forçada del missatger (qui devia anar al Marroc per un encàrrec del seu amo), la bona coloma començà a sentir temença del veí. Efectivament, a les poques hores, un «rum... rum» li anunciava l'arribada del pretendent.

L'escena fou curta, laconica. Un rumor seguit, intens, uns «couts, couts» mig ofegats, deu o dotze plumes — blanques, suaus — per terra i el galan que, espolsant-se les ales, sortia triomfant, foren la confirmació del fet.

Quan el marit de la coloma blanca tornà de terres mores, trobà a sa muller ajeguda, amb una mena d'inflor damunt l'esquena, gairebé a sobre la qua.

— Què és això?

— Res — féu ella adolorida —, ha passat això i allò... però, no t'exaltis, maridet meu. Vaig ajupir-me molt... molt... i ell va equivocar-se. Te'n recordes d'aquella perdigonada perduda que em féu un forat a l'esquena? Doncs el molt tonto, no ha pres bé les mides i ha errat el tret... la teva muller segueix essent sols teva...

— Rum, rum — es sentia al cap d'un rato.

SÒMINES III

Un «flirt» fracassat

L'HAVIA vista a les Rambles. L'havia seguida uns dos cents metres, l'havia abordat al fi, però no tou lo suficientment perspicaç per guardar les degudes formes. Amb tot, ella no refusà la conversa, ni — semblava — havia sigut indiferent a les seves brusques manifestacions.

Ell, veient la partida guanyada, inicià una proposició:

— Vol pujar al tramvia que anirem a una torreta a passar el rato?

Un somris, com invitant al «vals» fou la contestació d'ella. I, veient passar un «58», inquirí:

— Aquest?

I sense respondre, ella s'hi enfilà, seguida d'ell que tenia ja unes dents de pam i miig (i perdonin la manera d'assenyalar).

Arribà el cobrador, i «ella» s'adelantà, tot posant un ralet a les mans de l'empleat tramviari, i demanant:

— Un fins a la diagonal per mi, i per aquest jove un de quinze, que crec que vol anar al «Xalet».

L'August, el protagonista d'aquest veridic fet, es quedà de pedra.

ANS

Els dos avisos

RECRISTINA, i què dolents havien resultat els toros aquella tarda! La plaça era un bullici tremend. Se'n sentien de totes menes i maneres. Havien retirat ja el primer bou al corral i estàvem camí de que amb el tercer passés lo mateix.

El matador tenia més por que un estudiant quan va per primer cop de senyora. No volia acostar-se a la fera ni que tot el públic se li tirés damunt.

Ja li havien donat un avis. El *diestro*, que aquella tarda, en lloc de *diestro*, resultava *sinistro*, punxava a tot arreu, menys allà on devia. El president, després de consultar amb l'assessor, va treure el mocador per a que la corneta fatídica anunciés el segon apercebiment.

A prop meu hi havien unes xicotes que, per lo vist, eren castisses i molt aficionades a aquell espectacle, les que seguïen amb gran interès totes les incidències de la festa.

Una d'elles, veient que el matador continuava sense fer res de bo, exclamà:

— Li retiraran el toro al corral!

— Sembla mentida!

— I això — seguí observant al recordar els avisos del President — que ja n'hi han donat dos!

— Doncs, mira — respongué una altra que fins llavors no havia dit res —. No ho sembla pas, perquè amb lo covard que és, qualsevol d'ria que se'ls ha deixat a la porta de la plaça.

K. AST ISS

Una carta d'amor

AL sortir de classe la Lluïseta, havia sentit com un mocós se li acostava i li mormorava a l'orella unes paraules que, amb tot i agradar-li força, l'havien feta ruboritzar. Era molt l'atreviment d'aquell minyó! Fins i tot hauria jurat que la mà d'ell s'havia permès estendre's fins a posar-se sobre les seves incipientes curves... però, no; seria l'il·lusió...

Co que no podia sospitar és que, en arribar a casa, el seu pare li mostrés una carta del galan atrevit que deia:

«Señorita: Aunque usted nome crea ca pas de allo yo lamo más que ninguno y es pero que usted carrá probar lo. Es pero su respuesta. — Angel.»

Després li féu escriure la contestació:

«Angel: Dice papá que eso que me dice a mí, se lo diga a él. Pero que si no sabe usted ortografía, va a pasar un mal rato. — Luisa.»

Diuen que l'Angel, al rebre la contestació, bufava.

SÒMNRS PETIT

La inferioritat dels homes

ERA diumenge a la tarda. A cà la senyora Bosch, la vella solterona, hi havia reunió femenina. Estava la grassona i menuda Tereseta; la Roseta, alta, rossa, esplèndida; la Pepeta, prima, ullerosa, d'una grogor romàntica i interessant, i la Lola, plena, bonica, pletòrica de vida, casada feia dos mesos amb un viatjant que feia pocs dies havia reprès la seva tasca, posant així la primera llaguna en la seva lluna de mel...

La conversa va recaure sobre la discutida superioritat o inferioritat de l'home damunt de la dona. La discussió fou llarga i enconada. Cadascuna hi deia la seva. Sols la Lola romania silenciosa com si la discussió no li interessés.

— I tu, doncs, què hi dius, a això? — preguntà llavors la senyora Bosch.

— Jo? — preguntà la Lola, com no donant importància a la cosa.

— Sí! Què et sembla? L'home és superior o inferior a la dona?

— Mare de Déu! — exclamà la Lola —. Inferior i ben inferior! No ja a la dona, sinó a les bèsties. Compareu el vostre marit quan us cerca les pessigolles, a un cavall, a un matxo, a un ruquet, i ja em direu si al seu costat, els homes són ben poca cosa!

LL. UQUET

La solució del moblista

LA Rosalia, la filla del senyor Gras, el moblista, es va casar. El matrimoni no era per amor, sinó per conveniència. En efecte, el senyor Gras volia a totes passades que la seva filla es casés amb un noble. I amb un noble es va casar, un baró, que, si seguim la nova ortografia catalana, no feia gaire honor al seu títol, o millor dit, al femení d'aquest mot. Ja m'entenen, oi?

El cas és que pocs dies després de casat, el marit es cregué en el cas de fer una greu revelació al senyor Gras.

— Miri — li digué —, jo tinc que dir-li una cosa bastant sensible. Noestic gens content del casament que he fet. Oh! I lo pitjor és que a la seva filla li passa el mateix.

— I com és això? Es que la Rosalia no és una bona noia, carinyosa, honesta...?

— Psé! De lo d'honesta en tinc els meus dubtes. Vostè, de jove, ha llegit algun cop «Don Pere d'Aragó?»

— Sí, senyor.

— Doncs, a mi em passa exactament el mateix que don Jaume el Conqueridor.

— No ho entenc.

— Sí, senyor. Que la nit de nuvis, quan va arribar el moment culminant, em va fer l'efecte de que en lloc d'ésser el més feliç dels homes, estava tirant una carta en un bussó!

El senyor Gras es quedà reflexionant.

— Això, a primera vista, sembla molt greu. Però, jo li diré una cosa. Ja sap que jo sóc moblista. Doncs, bé. Jo no he sentit mai cap individu queixar-se de que viu en un pis massa gran més que quan té pocs mobles per a omplir-lo...

K. AST AÑER

Conte premiat del número passat:

Oh, els rellogats!

La Vanguardia publicava en la secció telegràfica de fa pocs dies, una notícia de Londres encapçalada de la següent manera:

«La mitad del frente aliado.»

Això de la *mitad* no ho vàrem entendre ni fent-nos-ho explicar per En Xenius. Però després vàrem parlar amb un de la casa i ens ho va aclarir. El redactor que fa les capçaleres dels telegrams va escriure «La unidad del frente aliado» i els caixistes, com que l'home té molt mala lletra, varen badar. Què volen fer-hi! Coses de l'edat!

De El Diluvi:

«Muecas de Marfil, por Concha Espina.»

Muecas de marfil? Això no pot ésser de la Conxa Espina, això no és capaç d'escriure-ho més que En Gómez de la Serna!

L'Apostolat Social organitzà, diumenge passat, una excursió al Santuari de N. D. de la Cisa. I no diríeu mai qui és N. D. de la Cisa! La patrona de les raspes.

De la vida alegre

L'ALCAZAR torna a funcionar i al foier s'hi fa molta barrila. Hi ha una pila de xicotetes que van molt bé i una troupe xina que té un nom més estrany que la cara d'En Pagés i Rueda.

Al «Monte Carlo», l'Aragón segueix fent-li destroces, tothom tatarreja els seus tangos. També hi ha la Bella Núñez, una xicoteta que pesa unes tres unces, i que balla com una baldufa. També recordem a la Fleury, que encara que molt petita, és de les que pugen, i si fa bondat no tenim cap inconvenient en ser nosaltres dels que la empujin, paraula.

La Myrurgia, aquella noieta tan senzilla i bona xicoteta, que sembla pa de casa, agrada cada dia més.

A cà'n «Pompeia», hi ha la Francès, que segueix fent gimnàstica sueca, però cada dia està més pleneta, igual que la D'Orsay, que també és de les de pes. La Pons, sembla més gitana que els *jambus* que esquilen gossos.

Al «Sevilla» tenen a la Nenita, la Sevillanita, la Benita i la Latorre. L'Angel Romeu, aquell sereno intel·lectual que fa cuplets i músiques, presumeix una agulla que qualsevol d'a li darà un disgust, puix sabem del cert que hi ha una colla de desaprensus que li volen birlar. Ara ja l'havem avisat; al tantol!

Ja som al «Ba-ta-clan». Aquí sí que la ballem. La mare! quin bé de Déu de xicotetes! La Fernandita del Valle, més

bonica que un angelet; la Dorita, que mai fa tard; la Claver, que *hay cla-ver* (Perdonin, això és un xisto). Els de l'Apolo no baden. Tenen a l'Ideal Pastora, que cada dia aplica el «006» amb aquella alegria; la Salesia, que — *Ai, Salesia, ai, Salesia, no masteguis regalessia...*; l'Aurea Alba, de qui confessem estar quasi enamorats; la Roser Alonso, que fa d'astre i a qui de bona gana li diríem tres cosetes a l'orella, que segurament no voldria fer-nos gens ni mica de cas.

Al «Royal» hem vist a la Consuelo, i a la Charlot, aquella xicoteta que portava en enrenou tot el «Lion», que és de lo més barrilaire i bonic que coneixem.

Al «Folies» hi ha l'Adelina Durán, una meravella de criatura, que balla com els propis àngels deuen ballar, i que té un cos que tot ell és ritme, i una careta més bonica i uns ulls, que... vaja, en una paraula: és la xicoteta més bonica que coneixem i que millor balla. Després hi queden les Germanetes Bianchi, aquelles quatre noies que canten, ballen i fan tornar boig al públic amb la seva gràcia i formosura.

EL COSINET DE LA TUES.

LA CAPSA

— Vol que li porti, senyoreta?

— Fugi, home, fugi: prou feina té en portar-se la seva.

Tots els nandulandescs recorden, a bon segur, com recorda aquest humil servidor, aquell començament de la més famosa de les obres catalanes:

Com vos deia, Fontanelles,
el món està molt fomat...

Això, amb la modificació que jo he introduït en raó a les circumstàncies, podria dir-se de la vida teatral barcelonina en aquest històric final del mes d'agost. Perquè, vaja, això de que no hi hagi ni una estrena, ni una represa, ni sisquera una xiulada, és d'allò que sembla que no pugui ésser.

Es clar que vostès em diran que mentre hi hagin al «Còmic» les apetitoses i rodones pantorres de les nenes del *Ric-Ric*, un hom — que diuen a *La Veu* — podia divertir-se, però, què volen que els hi digui? Jo, quan veig una revista a lo Principal Palace, muntada en pla d'economies, em fa l'efecte que sóc a uns funerals del pobre Ferran Bayés, i m'entristeixo.

Resten, doncs, *Los Chatos* al «Talia» i *Dictador* i *Gavi-janes* al «Nou». Però, fillets de Déu! Si ja ens els sabem de memòria, perquè ens els han fet aprendre totes les pianoles i els gramofons de Barcelona!

Menys mal que en aquest darrer teatre ens preparen

— No m'amoïnis, Totó, que avui estic molt cansada.

una sarsuela que, segons diuen, serà de lo bo i millor que s'ha estrenat. Es diu *Al cantar de la jota...* i és original dels nostres amics Gabirondo i Biorito, amb música d'En Morera. L'obra ha estat llegida a Sant Pol, on estueja l'il·lustre compositor, i sembla que tothom va trobar-la excel·lent. Així sia.

EL NEBOT TAFANER

El paller

Que n'havia vistes el paller aquell d'escenes!!! Prou n'havia suportat de frases amoroses, sospirs, sorolls estrany i riallades!! Mai, però mai, havia dit res.

Però, ara, era impossible contenir-se més. Aquell parell de galifardens portaven traces de no acabar mai. Feia ja tres hores que eren allí, i a cada petó i a cada nova carícia, un bri de palla era arrencat de son sí per a passar a la butxaca d'ell, que d'aquesta manera portava la comptabilitat amorosa. I, el paller anava camí de quedar-se calvo si allò seguia gaire. De bri en bri, es notava ja un forat considerable, i el bon paller, el pacient paller, decidí ageure's, fent-ho precisament sobre d'ella, que era la que estava damunt de tot.

Però la desesperació del paller arribà als límits quan sentí que sota el seu pes, al contacte del pal que li feia d'ànima, sobre les albes carns de la noia, aquesta exclamava:

— Ara, home!! Bé t'ha costat prou decidir-te!!

SÒMINES II

CORREU SECRET

Chon, etc. Els tres contes que ens envia estan molt bé, però tenen el defecte que s'han publicat ja varis cops. A veure si ens envia quelcom més nou, que li publiquem amb aquella alegria. — *Maguerol*. El conte que acompanya la seva expressiva lletra ens el llegirem amb catxassa, quan anem de vacances, perquè és una cosa més llarga que les gasetelles de comptaduria. — *Sar di Netta*. Vostè és italià. Li conec en el pseudònim i en la lletra. El seu conte resulta que ens el havien contat quan nosaltres estudiàvem el batxillerat. Vegi quines coincidències. Ara, que si ens en envia algun altre, domino. — *Card A. Menta*. Hem rebut tot el seu petrecol. L'anirem llegint a poc a poc, perquè vostè és d'aquells que es mereix que un s'hi entretengui, com amb les menors. — *Carmo Tutusaus*. Nena, vostè no està de sort. El conte és més vell que l'avi *Byusi*. Agraïm els seus records i li preguem torni els nostres molt afectuosos a la mamà i demés nenes de la casa. Faci el favor de dir a la simpàtica *Aurora*, en nom de la Redacció, Administració, Direcció i Contradirecció de la casa, que lo que demana no pot ésser. El senyor *Rufasta*, té compromisos seriosos i com que ell és un home molt formal, no se'l pot contradir. — *Minet*. Rebut el *potin* que aprofitarem a la primera oportunitat. — *Castís de Sans*. El rètol que copia a la seva lletra és molt graciós i el trametem a la secció corresponent. — *Fi Blada*. Gràcies a Déu que tenim noves seves! Enviïns coses, que ja sap se l'aprecia. — *Rubí-nenc*. Ni que ens prometés el paradís de Mahoma. Abans ens fariem possibilistes. — *Xin Xeta*. Els versos són pitjors que una recaiguda.

MAISON MEUBLÉE | Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Carrer de Barbará, 27
Ascensor

(VERDURA)

Plaça de Santa Madrona, 6
Davant el Banc d'Espanya

GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telefon privat

Habitacions a 5 pessetes

Nova casa de gomes higieniques

LA CORONA

COMTE DEL ASALTO 95

Preiosissims e higienics estutsos LA CORONA presentats en forma de cigarret egipci - Des de 0'25 1'50 - ACORASSA TE PER A NO NAUFRAGAR a 2, 3 i 5 ptes. Tenim de tot i per a tots!

Posada SAN ANTONIO

COMTE DEL ASALTO, 69

HABITACIONS REFINADES, HIGIENIQUES I ESPAILOSES
QUARTOS DE BANY - VRES ENTRADES RESERVADES DES DE 2 A 10 PESSETES

**PERFUMERIA
ASTRA**

Venda a granel, a litres i a pès
- Un tres cents per cent d'economia. Especialitat en mitjans de seda. - 73, COMTE DEL ASALTO, 73

No val a badar!...

La Mundial
Espalter, 6
BARCELONA

Q Uibada ensopege. Sapiguem nadar i guardar la roba. Abans d'entrar al bany passeu per LA MUNDIAL a comprar un salvavidas per a no anar a fons. Casa de curació pels qui hagin ensopgat-Lavatières per a després del bany - Polvos per a matar les cabres de dotze potes.

EL CUPIDO

GOMES HIGIENIQUES
Calle UN REAL i a' estalviaren MIL

POSADA DE LA VEGA

Espléndidas habitaciones - Preus reduïts
Sant Olegari, 17 - BARCELONA

SIFILIS CURA RADICAL

Hospital, 4, pri. De 11 a 1 i de 6 a 9

Dissabtes, inyeccions de 606 i 914 a 6 pessetes.

SULFURETO CABALLERO

Producte patentat contra la BARRA (ronya). Sense dany fa desaparèixer la BARRA en 10 minuts. Desconfieu sempre de les imitacions
COMTE DE L'ASALTO, 84. - BARCELONA
i Centres d'Especcifics.

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías génito-urinarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las tan conocidas

Grajeas Rusas Rovissolf

cuyos resultados se notan a las primeras tomas.
Casa Segaló, Rambla las Flores, 14-Barcelona

"LA MASCOTA"

PRIMERA Y UNICA CASA

EN GOMAS HIGIENICAS

ES LA MEJOR SURTIDA

MATA LADILLAS EN POLVO. PTAS. 0'50 CADA

L. SAN RAMÓN, 1.
BARCELONA

Exit insospitat! La LAURA BRUNET està que no hi veu de cap ull! Havem totalment agotat la primera edició de

Para hacerse amar con locura

Primer fascicle de

EL TALISMÁN DEL AMOR

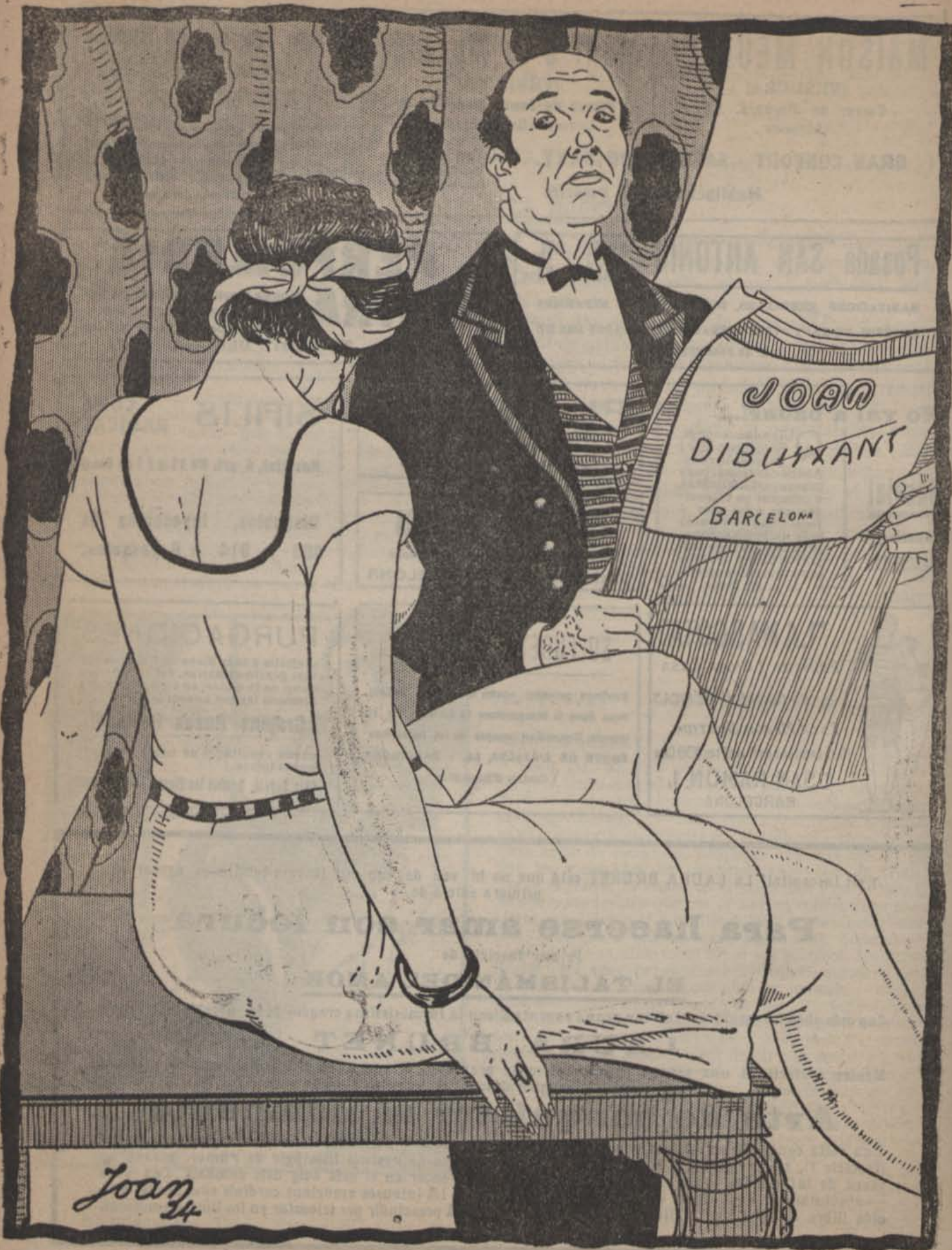
Cap més obra ha assolit un èxit tan gran i expontani con la formosíssima creació de la notable escriptora

LAURA BRUNET

Mentre n'efectuem una segona tirada, estem ja preparant el segon fascicle d'aquesta obra, en el que s'estudia magistralment el suggestiu tema

Arte de conquistar rápidamente

Una volta coneguda en termes generals la manera de jugar i dominar el cor de la persona amada (fascicle I), s'entra ja en el segon tema en plena matèria de l'estudi fisiològic de l'amor posant en mans de tothom les armes ofensives i defensives per vèncer en el més dolç dels combats. Cap obra — absolutament cap — conté un estudi tan meravellós de les intenses emocions cordials com aquest deliciós llibre de la LAURA BRUNET, del qual ningú podrà prescindir per triomfar en les lluites amoroses.

- Jo de vostè, senyora, no el deixaria publicar aquest dibuix.
- Però, si estic d'esquena i sense vestit.
- Precisament: tothom la coneixerà!